

Burhan Güler

- şiirler -

Yayın Tarihi:

4.8.2008

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Burhan Güler

koparılmadanyşamayı amaçladım kendime
silinmeyen hayaller kurufta yaşamayı
acılarā boğulmadan,hiçe sayılmadan duygularım
vurulmadan,hayatım kahpeliklere
kahrolmadan,bahtıma öfkelenmeden
bir şiir olsun isterdim hayatım.
isterdim hayatım öylesine sevgiyle
taşa,toprağa ve hata yaprağa duygularımı dökmek
yaralarımı azdıran zehire,pänzehir olmak,
insanlığını unutup,yaşamını başta sayanlara karşı
ayakta durmayı yeyledim kendime.

Eserleri:

KOPARILMADAN YAŞAMAK(şiir kitabı 1997)

Acımasız Kent

aklıma sen geldin yine,
nabzımın düzensiz çarpıntılarını hatırlıyorum...
seni gördüğüm o ilk gün,
bir bahar sabahının serinliğinde,
ellerinde kır çiçekleriyle,
dağdan köye inerken görmüştüm.
işte orada vurulmuştum sana...
şimdi ise senden uzak,
bu acımasız kentin,
kör, çıkmaza varan bir sokağındayım.
hafiften yağmur çiseliyor,
seni arıyor, gözlerim...
düşen yağmurun her damlasında.
vakit geceyarısı oldu
içimdeki bu uçurum hissi,
alıp götürür beni sensiz yalnızlıklara...
sokaklar ısırgan otu gibi,
sarıyor bütün bedenimi,
evler üstüme, üstüme geliyor.
bu acımasız kentin,
acımasız, kör sokakları,
seni benden aldığı gibi,
beni de aldı benden.
acımasız kent,
istanbul....

(istanbul/1994)

Burhan Güler

Ağa Kızı

sen ağa kızısn,
ben ise moraba...
seni sevmek yasak bana.
kıçımdaki dona kadar,
ağa babana borçlu olduğumu bilirim,
seni komaz bana.
bir duysa,
sana gönül verdiğimi,
kırk gün,kırk gece falakaya yatırıp,
atının arkasından süründürür.
kırk köyünün ortasından geçirip,
kırk çayda çimer beni.
hatırı sayılı insanlar araya koyup,
seni istesem ağa babandan,
varsam, ağa babanın karşısına otursam,
aha işte yüreğim deyip,
orta yere koysam...
köpek, baldırı çıplak deyip,
olmadık şartlar koşacağını bilirim.
varsın olsun güzelim,
ne dipsiz uçurumlar,
nede uçsuz,bucaksız zindanlar,
bu sevdadan vazgeçiremez beni,
Araratın zirvesine çıkıp,
ateş yakmayıda bilirim.

(istanbul/1999)

Burhan Güler

AHMET KAYA ya itafen

Diyarbakirliydi, kod adı Bahtıyar
uzun kirli sakallarıyla,
saz çalıp,türkü söyleyen
sorgusuz,yargılanmadan diyar,diyar,
mapuslara sürülen,
bir adamın hikayesinde tanımiştım seni
sonra Suphi olurdun,
Nazlıcan ile Bedirhana yoldaş...
en hain pusularda kaybederdin can yoldaşlarını
kimi zaman,Spartaküsün cephesinde bulurdun kendini,
köleliğe,adaletsizliğe karşı militanca...
Pirsultan olurdun haksızlığa karşı,
dara çekilmeyi göze alarak
illada kardeşlik,adalet,eşitlik derdin,
bütün çığırkanlığınla haykırırdın türkülerini...
en anarşist,o en millitan duygularla,
göğüsledin isyan bayrağını.
hain ilan edildin,
Nazım gibi,Deniz gibi...
ama sen bu coğrafyayı ve üzerinde yaşayan
bütün halkları kendin gibi bildin,çok seviyordun,
hemde eşinden,yavrundan,canından vazgeçecek kadar...
yaşanan bütün haksızlıkları,sömürüyü,
kimi zaman coplanıp,hapse atılmaya dayanabildi,
sevgiyle,barışla örselenmiş yüreğin...
ama çok sevdiğin,
uğruna canını ortaya koyduğun,
halkından,coğrafyadan ayrı düşmeye dayanmadı.
hangi dağ patlamaz,hangi okyanus çekilmez,
bu acı ayrılığa...
benimde elim tutmuyor,dilim dönmüyor
bu acı ayrılığı anlatmaya.
ama siz hiç bir zaman unutmayın ki!
siz ey! hainler,
onlar bu ülkenin,bu coğrafyanın çocuklarıydı
Nazım,Yılmaz,Deniz,Ahmet ve niceleri...
hepsinin tek bir isteği vardı,
haksızlığın,sömürünün ve adaletsizliğin olmadığı,
bir dünya yaratmak
bunları görmeyecek kadar kör,
duymayacak kadar sağır olmasaydınız eğer...
işte onlar bütün bu olumsuzlukları,
bu coğrafyaya ve halklara olan bağlılıklarını,
çığırkanlıklarıyla ve canlarıyla ödediler.
onları susturduğunuzu zanediyorsanız,yanılıyorsunuz
çünkü onlar gitmeden,binlerce çocuk tohumladılar bu coğrafyada
eğer türkü söylemek,şiir çığırkanmak suçsa,
bizde bu suça ortağız ve buradayız...
sizin prangalarınız,zindanlarınız varsa,
bizimde yüreği kabına sığmayan
binlerce çocuklarımız var...
bilmelisiniz ki siz ey! hainler,

yıllar sonrada olsa
hain ilan ettiğiniz,sürgüne zorladığınız insanların,
şiiirleriyle,türküleriyle haykırıyorsunuz duygularınızı meydanlardan
çünkü,sizin bir şiiriniz,türkünüz yok haksızlıkları anlatmaya
sen rahat uyu Ahmet abi
gözlerindeki gülümsemeyle bakacağız bu dünyaya,
parmaklarının yumruklayışında dindireceğiz öfkemizi...
türkülerini,o en anarşist,en millitan duygularla haykıracağız
ve.....
o hayal ettiğin dünyayı kuracağız
söz veriyorum sana...

Burhan Güler

Amansız Sevdam

yaşamın acımazsızlığı karşısında,
sen okadar güzel ve anlamlısın ki,
sana olan bu sevdam,
erişilmesi zor duyguların doruğundadır.
yanlızlığa itildiğim,
bu sensiz gecelerimde,
bir cehenem ateşidir yüreğim.
onca haksızlığın, itilmişliğin,
sömürünün ve yoksulluğun içinde,
yakılıp, yıkılsam da,
senden vazgeçmek mi? imkansız,
imkansız amansız sevdam.
bu sevdaya erişilmesi zor olsada,
ölüm getirip, ecelim olsada,
sana olan bu sevdamı,
avazım çıkasıya bağırarak,
gökyüzünde tanrıları bile çıldırtarak,
seni seviyorum diye,
haykırmak bütün dünyaya...

(istanbul/1995)

Burhan Güler

Anne

Seni kelimelere dökme,
Ak kağıtlara sığdırmak,
Dağlarla,denizlerle,okyanuslarla kıyaslamak,
Sevginin kutsallığı karşısında az kalır.
Ninilerlerinle uyuttun,
Sevgiyle,
Adaletli yarınlar için,
Kardeşliği öğretin.
Yaşamın kötü olduğu zamandayım,
Şana nasıl ihtiyacım olduğunu bir bilsen...
Üzerime nasıl titrediğini hatırlarım
Gözlerine uyku girmiyordu,
Eve geç kaldığım zamanlar.
Ahhh Anneciğim...
Boynuma nasıl sarıldığını hatırlarım...
Sevgi tomurcukları ekerdin yüreğime
Sen ki bahardan daha canlı,
Ve...
Daha güzel gülücükler saçardın,
Gözlerinden, yüreğime
Seni değil ak kağıtlara sığdırmak,
Sen ki tarif edilmesi zor,
Anlatılması imkansız,
Amansız sevdamsın.
Ben senin özlemin içinde
Sana olan bağlılığımı anlatmaya,
Kelimeler yetecek mi bilmiyorum
Ama...
Yüreğime ektiğin sevgi tomurcukları,
Geleceğim için ışık tutacaktır.
Canım Anneciğim,
Kendimi,
Sınırsız sonsuzluğuna bırakmak,
Ve...
Öğle ekmek,
Yüreğime seni...

(istanbul/1996)

Burhan Güler

Asıl Utanması Gerekenler

Bu gün eğer ülkemde,
Açlık ve yoksulluk yaşanılıyorsa
Bir parça ekmek kapmak için
Çamurlarda boğuşuyorlarsa,
Karınlarını doyurmak için,
Çöplükten,ekmek topluyorsa çocuklar
Bu onların suçu değil,çaresizliğidir.
Bu gün eğer ülkemde,
Yargısız infazlar,
İşkenceler yaşanılıyorsa,
Çocuklar, evden alınıyorsa sorgusuz,
Düşe,kalka koşmaktaysak,
Ekmeğin,barışın ve sevginin peşinden,
Bu ekmeğine,
El konulmuş demektir.
Karanlık çökmeden,
Sesizliğe,karanlığa bürünüyorsa,
kentler usulca,
Bu özgürlüğüne,
El konulmuş demektir.
Bu gün eğer ülkemde,
Gözlerinden,
Yaşlar dinmiyorsa Annaların
Yüreğinde yanan bir kor gibi,
Taşıyorlar sa göğsünde,
Oğlunun fotoğrafını,
Alanlarda,meydanlarda,
Haykırıyorlarsa acılarını,
İnadına kırmızı karanfilleri,
Soldurmuyorlarsa,
Bu onların yaşama karşı,
Öfkesi ve direncidir.
Ve diyorum ki,
Onlar değil,
İnsanlığını unutup,
Kendi yaşamlarını,
Başta sayanlar utansın,
Utansın diyedir kavgamız.

(istanbul/2001)

Burhan Güler

Bedenim

Bende güzellik arama,
Platonik dikenleri andırır yüzüm.
Tenimde ay beyazlığı değil,
Kızarmış buğday sarısı görürsün.
Ben,ki baskınlar yemişim,
Yakılıp yıkılmışım zaman,zaman...
Radyasonlu bir söğüt ağacıdır bedenim.

(istanbul/2001)

Burhan Güler

Benim Sevdalım

benim sevdalımın,
bembeyaz elleri vardı.
omuzlarında simsiyah saçları
gözleri vardı, sevdalımın...
zeytin karası gözleri.
her biri birer ay parçası sanki,
yüreğimi ışınlayan birer ay.
kuşlara özenirdi sevdalım
rüzgarlara savrulan saçları,
tel,tel kanatlarırdı omuzlarında.
benim sevdalım yeşildi...
bir bahar misali.
maviliği ile okyanusları,
hırçınlığı ile yüce dağları anımsatırdı.
benim sevdalım,
beyazdı,maviydi ve yeşildi,
tıpkı düşleri gibi,sınırsızdı...

(istanbul/1996)

Burhan Güler

Benki Hiç Korkmadım

Ben ki hiç korkmadım
Ne yaşamaktan, nede ölmekten
Yeterki kahpece olmasın
Ben ölürsem,
Bir Nisan gecesi
Yada altı mayıs sabahı,
Ankarada...
Kemendin ucunda salanır bededenim.
Belkide temuzda,
Sivasta,
Işığın ateşle birleştiği yerde.
Bir yol kenarına,
Bir kaya dibine atılır cesedim.
Belki de,
Sorgusuzca alınırım evden,
Kayıplara karışır bedenim.
Annelerin göğsünde taşınan bir fotoğrafta,
Ellerin de tutulan bir karanfilde kalır hayatım.
Ölümden korkmadım,
Yaşamaktadır...
Yeterki baharında olmasın
Güllerin bittiği,
Turnaların semaha döndüğü çağda,
OLMASIN ÖLÜM

Burhan Güler

Bir kız Sevmiştim

bir kız sevmiştim,
çocuktu.
uzun siyah saçları,
tel,tel savrulurdu omuzlarında.
kar beyazı yüzünde,
zeytin karası gözleri vardı.
okula gidişini beklerdim her sabah,
tahtaya çakılı bir çivi gibi.
biraz köylü,biraz burjuva takılırdı,
tomurcukları patlayan gül misali gülerdi.
kimi zaman konuğum olurdu seraplarımda,
saatlerce bakakalırdım,bıkmadan usanmadan...
eğilip öpmek hayaliyle,
dokunurken salt dudaklara,
irkilirdim serabımdan,korkumdan ötürü.
tenimde terim soğurdu,
ve onu gördüğüm ilk gün gelirdi aklıma,
o hep aklımdaydı,yüreğimdeydi,
o küçücük hoş görüntüsüyle.
uzun siyah saçlarının her teli,
alıp götürürdü beni uzak maviliklere.
zamanı durdurup o anı bulsam,
yine beklerdim okul yollarında...
tahtaya çakılı bir çivi gibi.
gördüğüm ilk günkü gibi,
seviyorum seni.
dokunuyor yalnızlığın bana,
bekliyorum seni ilk günkü gibi.

(istanbul/1995)

Burhan Güler

Bir Sabah(yiğidim)

çığlık sesleriyle uyandım,
bir sabah,
ortalık kan revan,
annaların çığı arasında,
bir kelebek ölüsüydü sanki,
devrilmiş bir çınar misali...
yeni taranmıştı saçlarını,
dudaklarında yarım kalmış sigarasıyla,
yüzü koyun yere yığılmıştı.
beliki,hesapsız,beklenmedik,
yani kahpece sırtından vurulmuştu.
kurşunlanmış bedeninde,
beyaz gömleği allara boyanmıştı,
kan kusan bir kardelen di sanki,
eğilip dokunmak istedim kirpiklerine,
gözlerine kan dolmuştu,
sıkılmış yumruğu buz kesilmişti.
bir uyansa,
ortalığı ateşe verecekti,
kavga nasılmış göreceklendi.
ahh, annasının lorisini halla kulaklarımda,
yitirmiştim kendimi,
çaresizlikten oturup ağlamıştım o gün.
halbuki o olsaydı kızacaktı bana,
ağlamak,öfkelenmek yakışmaz bize derdi,
yürüdüğümüz yere elbet varılır,
bir fidanı kesmekle,
bir ormanı yok edemezler,
bir ışığı söndürmekle,
koskoca bir kenti,
karanlığa boğamazlar
bir fidan yerine,
binlerce fidan yeşerecek,
bir ışık parçalanıp,
milyonlarca meşalelere dönüşecek.
bizki kök salmışız toprağa,
isteselerde yok edemezler.
bizim mutlak inancımız,
sevgi,adalet ve kardeşlik dolu,
kabına sığmayan yürekler.
yiğidimin bu sözleri,
geleceğime ışık olurken,
gelincik tarlasını anımsatan,
kanlı kızıl şafakta,
börtü böceğin gözyaşları arasında,
hayal ettiği,
sınırsız dünyasına uğurlarken,
unutamadığım gözlerini ise,
yüreğime gömdüm...
.....yiğidiiiiiiiiiiiiim.

(istanbul/2001)

Burhan Güler

Bizim Oralara Bahar

bahar bizim oralara,
bir başka gelir.
kardelenlerle müjdelenir,
nisan yağmurlarıyla coşar baharlar.
ağaçlar daha bir başka filizlenir,
kuşlar başka öter,
daha cıvırdılar.
insanlar yeşil,
gök daha mavidir.
şimdi ise bizim oralara,
kara baharlar gelir,
kara bahtlılar yaşıyor artık.
her şeye rahmen,
mutlak bir şey vardır ki,
hiç değişmeyen...
onlar oralarda hep yeşildiler.
yeşil düşündüler,
.....ve hep.....
yeşil kalacaklar,
yeşiiiiiiiiiiiiil.....

(istanbul/1999)

Burhan Güler

Çıkar Çeneni Avuçlarından

çeneni avuçlarının içine alma,
öğle mahsum durma,
beni yüreğimden vurma...
hadi, çıkar çeneni avuçlarından,
gül biraz,
kahkahalara boğ kendini.
senki hiç bir şeye aldırılmazdın,
ne oldu sana?
hadi anlat bana,
gül yüzün gülsün biraz,
gülsün ki,
yüreğim aydınlasın.
hadi çıkar çeneni avuçlarından,
yüreğimin çağırın sesine gel...

(İstanbul/1995)

Burhan Güler

Çocuklarımız

Çocuklarımız var,
Yarı çıplak...
Dudakları çatlak
Elleri nasırlı
Acıları yüzlerine işlemiş
Çocuklarımız vardı,
Baharındayken,
Dallarından koparılıp atılan.
Çocuklarımız var,
Hayatı silaha sarılan
Gözlerinde palet izleri
O çocuklar ki...
Toprak rengi elleri,
Başak sarısı yürekleri.
Yürek,leri ellerinde,
Ellerin de gözleri,gözbebekleri
Onlar...
Yüreklerini,ellerinde taşırlar.
Onlar ki,
Ezilmişliğin acısını,
Dudaklarında çatlatmışlar
Paramparça yürekleri.
Onlar ki,
Hep unutulmuş,yoksayılmışlar
Mezopotamya kadar güzel,
Munzur kadar,Asi
Ve...
Berraktır yürekleri.

(istanbul/2001)

Burhan Güler

Çocukça Seviyorum SENİ

çocuk gözüyle,
sana olan dokunuşum,
çocuk sevincidir,
sana olan tutkunluğum.
memleket özlemisin,
yüreğimdeki yangına
bir kadının eline,
ilk dokunuşumsun,
o, en mahsum,
ve yemyeşil duygularla.
sana olan bu tutkunluğum,
bir haykırıştır,
sonu olmayan sevdalara.
kanımın kaynadığı,
o,ilk dokunuşta,
zakkum gibi,zehire,
panzehir olan,
ışık güzeli gözlerinin,
esaretinde kaldım.
işte budur,
sana olan duygularım.
çocuk gözüyle,
ve çocuk sevinciyle paylaşmak,
yüreğimdeki yangını,
hayalimdeki dünyayı...

(istanbul/2006)

Burhan Güler

Dersimli Kızın Hikayesi

Kar altında filizlenir...
Kök salar toprağa yavaş,yavaş
Gökyüzünü görmek istercesine,
Zorlayarak karı,ayazı,boranı
Baharı ilk o müjdeler bozkırlara
Pepuk kuşu kadar hüznü,
Bir o kadar yüreklidir...
Dersimli kızın hikayesi.
Munzurla arıtılmış yüreği
Soluğu kekik kokar
Ellerinden toprak kokusu hiç gitmez
Dağ rüzgarlarını sever,
Birde kenger kokusunu
Bir ikarustur sevdası
Özgürlüğü ölümle eş tutması kadar.
Yaban ördekleriyle yarışır,
Dağ rüzgarlarıyla sevişir
Her şeyini onlarla paylaşır
Böğründe çocuklar büyütür
Nice dağlara eş
Gözleri çayır kuşları kadar güzel
Ve...
Petrol mavisini andırır.
Güneşten bir parça koparırcasına,
Alır yüreğini ellerine dersimli kız
Ellerini göklerde birleştirircesine
Zafere tutar parmaklarını
Kan gülü olur gelincik tarlasında
Nice yiğitleri andıran kan gülü
Dersimli kızın hikayesi,
Bin yılın sevdasıdır, Mezopotamyada...
İsyan çağrısı zılgıtıyla
Hükmeder,
Fırat,tan Dicleye
Dersimli KIZ.

(İSTANBUL/2002

Burhan Güler

Doğuda Çocuklar Üşüyor

Doğuda çocuklar üşüyor
Küçük elleri buz kesilmiş soğuktan.
Ayakları yarı çıplak ve çatlak,
O küçük yüzlerinde buruk bir tebesüm
Kimisinin parkesi,
Kimisinin ise çorabı yok.
Doğuda çocuklar aç,yoksul ve çıplak
Açlıktan solukları kokuyor.
Ben onları gözlerinden tanırım...
Yüreğim onlarla her daim
Binlerce çocuk,binlerce çığlık,
Binlerce yürek,bir seste pekişiyor
Binlerce çığlık halla kulaklarımda
İşte ben oradaydım,onlarlaydım.
Ne yüreğimdeki ezilmişliğin acısı,
Nede gözlerimin dolu dolu olduğu
Kader sayıp geçenleredir,
Yürğimdeki bu öfke.
Doğuda çocuklar üşüyor
Yükleri üşüyen ellerinde
Soğuktan çatlamış dudakları,
titrek ve utangaç.
Gün ışığı taşıyan yüreklerine,
Bir an gecenin esrarlı hüznü çöker
.....Ve
Kaybolurlar gecenin hüzünlü karanlığında.

(istanbul/1997)

Burhan Güler

Doğuda Yaşam

paltonuz yok diye,
titrediniz mi?
ayakabınızın altı delik diye,
üşüdünüz mü? hiç...
ayağınızı suya, çamura değdirmemek,
korkusuyla yürümek,
yalın ayak dikenli patikalarda yürümek...
birde o ayaz karlı kış geceleri,
diz boyu kara batıp yürümek,
soğuğa, kara, fırtınaya boyun eğmeden yürümek
zatureye yakalanmanın korkusuyla yaşamak
bütün bunların yanında,
açlığa, yoksulluğa boyun eğmeden yaşamak,
daha bir anlamlıdır.
romatizmalı yorgun bedenleriyle,
ezilmişliğe, sömürüye boyun eğmeden yürümek,
yürüdüğü yere varmak için yürümek...

(istanbul/1996) bbbb

Burhan Güler

Dostta Şiir

benim içinde şiir yazdın mı? diyorsun,
denemedim değil...
kaç sayfadır,
defterimden yırtıp attığım.
sana karşı ne hisettiğim,
yada hisetmem gereken ne?
böyle bir çelişki içindeyken,
seninle bu kadar çabuk kaynaşmam,
sana bu denli alışmamın,
platonik olduğunu soyutladım.
bir kaç satır da olsa,
sana karşı neler hisettiğimi,
şiir bazında,
kağıda aktarmayı kendime borç bildim.
belkide sende aradığım,
yok olmuş dostluklar,
keşfedilmemiş sevdalardır.
yada sende bulduğum,
o yaşanmamışlıkların içinde,
kendimi, sende bulduğumdur.
böyle bir duygu yoğunluğu içinde,
duygulara gem vurmak,
kendine söz geçirmek zordur.
belkide sende bulduğum,
sıcacık bir dost elidir,
kışın ortasında bedenimi ısıtan.
sende sadece hoşuma giden,
fizik anatomın değil,
asiliğin, hırçınlığın,
birde gözlerindeki,
o ışık güzeliği bitiriyor beni.
bütün bunların yanında,
korktuğum ve çekindiğim,
içimdeki bu seni büyütmekten,
büsbütün yitirmekten korkuyorum,
güzel dostum, ütopyam...

(İstanbul/2006)

Burhan Güler

Duyarsızlığa Tepki

vakit sabahın erken saati,
bir trenin içinde,
loş bir kompartmandayım
camdan dışararıyı izliyorum.
kent,sesizliğe bürünmüş,
caddeler sesiz...
günün başlamasıyla,
ışıklar bir, bir sönüyor.
biliyorum birazdan bozulacak,
bu sihir.
bir birleriyle yarışan,
simitçi çocuklar,
işe yetişmek için koşuşturan,
genç kızlar,
utangaç gözleriyle,
geçitlerde mendil satan,
yaşlı amcalar,dayılar,
bir,bir yerlerini alacaklar,
işporta tezgahlarında.
tabi ki onların mallarını,
dağıtacak,ekmek teknelerini,
ellerinden alan zabıtalarda,
olacak bu kavgada.
ben böyle sesiz düşünürken,
o arada çalan trenin,
düdüğüyle irkildim, üstüme...
sesli düşünmeye başladım,
kendi kendime söz verdim,
bu gün televizyon izlemicem,
gazete okumayacam
ne zaman,
televizyon izlersem,
veya gazete okursam,
kavgalar,boğuşmalar,
sokakta vurulmalar,
işkenceler,kayıplar ve gözaltılar...
biri ekmek kuyruğunda ölüyor,
diyeri,fabrikanın zehirli dumanında.
hayata bu gün farklı başlayacağım,
yani gördüklerinden,duyduklarından,
kaçmak gibi bir şeydir bu.
diğer duyarsız insanlar gibi,
duyarsızlığı seçeceğim bu gün.
kardeşimi öldürseler,
gözlerimin önünde,
annamın,bacımın saçlarından tutup,
sürükleselerde yerden yere,
kafama coplar insede,
bileklerime kelepçeler taksalarda,
susmayı seçeceğim bu gün,
duyarsızlık neymiş tadacağım bu gün.

(istanbul/1994) b

Burhan Güler

Filistinde Çocuk Olmak

Ne ışıklı caddeler,
Nede yürüyen arabalar süsler
Onların hayallerini
Ellerinde sapanlarla koşuşturmaları
Ne bir saklambaç,
Nede hırsız polis oyunu
Savaşın kirlî yüzünü
Annesinin rahminden düşer düşmez öğrenirler
Orta doğunun orta yerinde
Savaşın çocuklarıdır onlar,
Filistin çocukları
Kundakta tanışır kimisi ölümle,
Kimisi henüz altı yaşında
Savaş onlar için,
Hayatın bir parçası
Tanklara,silahlara karşı
Tek silahları,
Elleri ve yürekleri
Kapitalist bakışlı cellatlar için ise
Bir senaryo
Filmleri,dizileri için
Bir malzeme.
Kundakta,duvar diplerinde öldürülen
Filistin çocuklarının cansız bedenleri
Boy boy,kare kare resimlenip
Sergileniyor müzelerinde
İnanıyorumki gün gelecek
İnsanlığını unutup,
Kendi yaşamları uğruna
Bu kanlı senaryoları kuran
kapitalist bakışlı cellatlar
Bu karelerde gerçek yüzlerini gördüklerinde
Kendi insanlığından utanıp
İntiharı kurtuluş sayacaklar
Kanlı elleriyle kendi boğazlarını düğümleyecekler.

(istanbul/2001)

Burhan Güler

Gecekondu Çocukları

Gecekondularda büyüdüm
Tozlu,çukurlu yollarda,
Umut aradım.
Teneke saksılar içinde
Çiçeklerimiz vardı,boy,boy
Umutlarımız vardı, gecekonduarda
Yemyeşil,masmavi umutlarımız.
O umutlar ki,hiç yeşermeyen...
Geceleri, seyre dalardım decekonduları
Altalta,üstüste ve içiçeydiler
O kadar sıcak,kardeştiler.
Çocukları vardı,gecekonduların,
Onlar kadar sıcak,
ve...
Onlar kadar kardeştiler
içiçe ve eleleydiler
Umut salarlardı,
Her bir yana
Kavgasmız vardı,gecekondularda
Ekmek,sevgi uğruna
Biz gecekondu çocuklarıyız...
Mezopotamya dan,
Brezilya,ya uzanır soyumuz.
Umutlarımız tenimiz kadar esmer,amma temiz
Biz gecekondu çocuklarıyız.

(istanbul/2001)

Burhan Güler

Gecenin Bir Yarısı

zaman gecenin bir yarısı,
soğuk ve başıboş sokaklarda,
bir başımayım.
seni imgeliyorum,
yürüdüğüm kaldırımın her bir taşına.
imgemin gerçekleşe bilmesi,
doruklara ulaşmak kadar varılması güç,
bir kardelen kadar ömrü kısa biliyorum.
ahh çekerek,derinden,
seni irdeliyorum kendi içimden.
öğlesine dalmışım ki,
bedenime delice boşalan,
yağmuru hisetmeden,
cebimdeki son cigarayı,
yakmak isterken farkına vardım, ısladığımın.
deminki iç çekişin üzerine,
bir cigara olsada yaksam,
ciğerlerimi parçalarcasına derinden bir nefes alsam,
bir nefeste yarılansa cigaram,
bu acımasız şehrin her bir taşına,
sana olan bu sevdami,
senin için yüreğimin nasıl sızladığını,
saatlerce kafamı,
yürüdüğüm sokağın her bir taşına,
vura,vura ağladığımı nerden bileceksin.
boğazımda düğümlenen,
bu senin özlemin,
bir yanımı soğuk kış ürpertisiyle titretirken,
diğer yanımı ise,
cehenem sıcaklığında kavuruyor,
bilmem bu nasıl bir çelişki...!
elele tutuşan her bir çocuğa,
seni anlatsam,
Zümrüt Anka kuşu gibi,
kendimi külümden yaratsam,
tanrılardan ateş çalsam,senin için.
İsa olşam,
çarmığa çiviyle çakılısam
bana inanırmısın,
anlayıp dönermisin.
zaman, şafağı sökmekte bir sabahın
sana olan imgemin ortasında,
acı itiraflarda bulunuyorum,
yürüdüğüm sokağın çıkmazına,
soğuk,yağmurlu kış gecelerinde,
hani, seninle olan o sarılmalarımızı,
sımsıkı,delicesine ve sınırsız sevişmelerimizi,
seni duymak,
karanfil kokan çay tadında içmek gibi,
kucağında soluklanıp,
parçalanmak her bir parçaya

(istanbul/2006)

Burhan Güler

Geldiniz

tüm diretmişliğinizle,
geldiniz bu günlere
bin yıllık hasrettinizide,
yanınıza alarak.
nasırlı ellerinizin,
esmerliği ile geldiniz.
utanç ve pişmanlık duyduğunuz,
tek bir anınız bile yok,biliyorum.
alnınızın teriyle yoğurdunuz,
bu toprakları.
siper ettiniz kendinizi,
bedel verdiniz kimi zaman.
bahtınıza kızıp,öfkelenmediniz
şiiirlerle,türkülerle haykırdınız sevdanızı,
dağlardan, düz ovalara.
bütün buz uçurumlarını yarararak,
bütün karanlıkları ışınlayarak...
tüm aydınlığınız ve maviliğinizle geldiniz,
emeğin ve barışın kavgasıyla yürüyorsunuz,
geldim aranızda yer almaya.

(istanbul/1995)

Burhan Güler

Gitti

Bir hoşça kal,
Bile demeden
Ansızın, hesapsızca gitti...
Tanıştığımda
Yabana sürülü kuş sürüsünden,
Arda kalan,
Kanadı kırık bir kuş gibiydi.
Ellerimi, ve yüreğimin kapısını,
Sonuna kadar açtım ona
O kadar sıcak ve samimiydiki
O güne kadar yaşadığım, tattığım,
Bütün sevgileri, sevinçleri, üzüntülereri
Silip süpürmüştü yüreğimden.
Bir gün iyileşip uçacağını düşünmeden
Yüreğimde kafeslemeden onu,
Kapımı, penceremi kapatmadan,
Öglece özgür ve çıplak bıraktım.
Aynı duygularla sevmiştim onu
Özgür ve çıplak,
Gitti,
Bir adres bile bırakmadan
Umarsızca bırakıp gitti...
Böyle bir şey yapabileceğini
Yani ansızın, habersizce,
Bir adres bile bırakmadan
Gidebileceğine ihtimal vermemiştim.
Şimdi ben...
Bu gidişini nasıl yorayım beynimde,
Benim de suçum var mıydı?
Sormam gerekmiyor mu? kendime
Hangi bilinmeyen telefonlara,
Hangi adreslerde sorayım,
Hangi dağlarda,
Hangi çıkmaza uzanan yollarda,
Hangi dipsiz uçurumlarda izini süreyim.
Benim tanıdığım sen...
Yüreği sevgilere susamış,
Aşklar la, sevdalar la örselenmiş,
Hırçınlığın ve Asiliğin ile,
Kavgalara engel tanımayan sen
Nasıl olurda...
Kendisine kalbinin kapılarını,
Sonuna kadar açmış bir dostta,
İhanet edersin.
Hangi neden seni
Ütopyalarından, sevdalarından koparıp
Bir bilinmeze götürebilir,
Gitti...
Hemde yüreğimi koparıp yanına alarak,
Tırnaklarıyla ciğerlerimi kanatarak,
Beynimde onlarca soruyla bırakarak
Ardında bir cesetle...

Gitti.

(istanbul/2006)

Burhan Güler

Hıdır Dayı(Xalo Xıdır)

bir üst geçitte,
mendil satardı...
orda tanımıştım.
adı,
Hıdır dayıydı...
cigaradan sararmış bıyıklarını,
kulaklarına doğru kıvrıverirdi.
sonra,tabakasından çıkardığı tütünle,
bir gelini bezer gibi,
sarardı sigarasını.
beni alıp götürürdü,
içimdeki uzak özlemlere,
derinden bir nefes alıştı vardı ki...!
bir nefeste yarılanırdı sigarası.
kederli ve hüzünlü bir bakışla,
bir uzun daldı ki Hıdır dayı...
Munzura,Düzgün babaya olan özlemine,
ciğerlerine kadar inen sigarasının,
dumanıyla solurdu içinden efkarını.
altmışından sonra başlamıştı,
Hıdır dayının, sürgün günleri
kendi ülkesinde sürgün olmak,
mülteci gibi yaşamak zor,
bir o kadar acı veriyordu,
Hıdır dayının,fırtınalı yüreğine.
o suskun, taş kesilmiş adam,
patlamaya hazır bir volkan gibiydi...
yüreğindeki öfke gözlerine vurmuştu,
infilak eden bir mayın,
tozu, dumana karışmış,
bir göçük gibi,titriyordu bütün bedeni.
ard arda sıralanmaya başlandı,
titreyen dişleri arasındaki,
dışa vurulmuş öfkesi...
bileğinin gücüyle,
alnının teriyle,
çoğu zaman,
kanıyla,canıyla yoğrulmuş bu topraklardan,
yani, kendi topraklarından koparılıp,
metropol şehirlerde,
aç ve sefalet içinde bırakılmak,
hangi tıpan tutan eller,
hagi emekçi ve hangi toprak,
inkar edebilir.
bu topraklar inkarı sevmez,
yüzyıllardır kanımızı emenler,
bizi inkar edenler hep aynı...
bu dağ gibi adam,
bütün volkanlarını,
lavlara dönüştürmüş,
kendisini soğumaya bırakmıştı yavaş,yavaş.
adaletsizlikten,emeğinin karşılığını alamamaktan,

birde üstüne üstlük,
doğup büyüdüğü yerlerden koparılıp,
kendi ülkesinde mülteci gibi yaşamak,
örseliyordu, Hıdır dayının fırtınalı yüreğini...
Munzura,Düzgün babaya olan özlemini anlatırken,
ağlamaklı gözleriyle,
son bir nefes aldı sigarasından,
parmakları arasında tüten sigarası,
nikotin sarısı bıyıkları arasında küllendi...
ve,
... öğle irkildi üstüne,Hıdır dayı.

(istanbul/1999)

Burhan Güler

Hoş Geldin Yüreğime

Hoş geldin yüreğime,
Uzak diyarların,
Güzel ve Asi kızı
Uzak yollardan geldin,yorgunsun.
Ne oldu sana? söğle,
Söğle
Kimler talan etti seni.
Nedir? inciten senin yüreğini
Sen ki karanlık gecelerimi,
Mehtabınla ışınlayan,
Bir yakamoz değilmiydin?
Nedir? çözemediğin,
Nedir? bu çelişki
Konuş bir kelime olsa da
Beni büyüleyen,
O tılsımlı sesini duyayım.
Sen konuştuğunda,
Dereler,ırmaklar çağılısıyla susardı.
Kuşlar,börtö böcekler,
Hepsi seni dinlerlerdi.
Uzak diyarların,
Güzel ve Asi kızı
Bırak,olduğunca essin yüreğinde,
O hırçın rüzgar,
Alevlendirsin,
İçindeki közlenmiş ateşi
Hoş geldin, yüreğime
Asi kız.

(istanbul/2001)

Burhan Güler

Işın Yürekli Dost,ta...!

,

,
dışarıda bahar havası,
şehre ise yağmur yağıyor
ben penceremde,
ütopyalarımı imgelemekteyim,
sırılsıklam...
çiseleyen yağmurun,
toprağa her düşüşünde,
ciğerlerime kadar işliyor,
toprak kokusu.
bu kentte yabancıydım,
bütün imgelerimi,umutlarımı,
hatta,
en sevdiğim dostlarımı,
bu acımasız şehirde kaybettim.
kin duydum,nefret ettim,
şerefsiz diye haykırdım şiirlerimde...
bu kaçınıcı,
ocağımı söndürdüğü,yardan ayırdığı,
kaç oğul kaybettim baharında.
bu şehre karşı,
böğlesi bir olumsuzluk içindeyken.
dost kazandırmayıda biliyormuş,
bu acımasız kent,
hemde en umutsuz anında.
tam terk etmeyi düşünürken,
öğlesi bir dostla tanıştımki,
sencesi,bencesi değil,
mutlak bir doğru gibi girdi hayatıma,
ona o kadar alıştımki,
toprağına tutsak çiçek gibi,
soğuk gecelerime,
sıcacık bir el,
sevgiyle gülücük dağıtan,
bir çocuk,
şefkat veren,
bir Baba eli,
bir Anne kucağı kadar güvenli...
sevda yüklü bir yar gibi duygusal,
bir memleket özlemi gibi anlamlı,
bir o kadar güzel,
ve ışın yürekli bir dost.
işte,sırf bu yüzden,
seviyorum bu şehri.
bu şehirde,
umudun tükendiği yerde,
bir başka umut doğuyor hayatına,
ne yazık ki,,,!

umut ta, umutsuzlukta,
ve sevdalara yolculukta,
günü birlik yaşanılıyor.
bu şehre tutkunluğumuz,
bu yüzdendir,
ne terk etmeyi,
nede kalmayı biliyoruz...

(istanbul/2005)

Burhan Güler

İlkokul Çağlarında

İlkokul çağlarında,
Sevdalanmışım dağlara...
Resim dersimde
Sıra dağlar çizdim önce
Dağların arasında
Yükselen kızıl güneş.
Sonra eteklerinde,
Bir köy kurardım kendime
Köyden dağlara çıkan patika
Ve...
Elele tutuşan çocukların,
Bağrısmalarında bulurdum kendimi
Dere kenarında
Kilim yıkayan genç kızların,
Ezgileri arasına dalardım
Kilim olurdu ellerinde,
Dillerinde ezgi.
Aklıma çocukluğum gelirdi
Duvarlara yazılan,
Kırmızı devrim yazıları
Umut kokardı geleceğimize.
Sonra bildiriler
Ve,
Evlere baskın yapan,
Yıldız bereliler
Zil sesiyle irkilirdim
Resmim, hayallerim ve umutlarım
Yarım kalırdı...

(İstanbul/1998)

Burhan Güler

Kaktüs Çiçeğim

seni göremediğim onca yıllara ah...
yokluğunun basıncı halla yüreğimde,
bir kaya gibi duruyor.
senin bu gidişe,
umarsız sesiz kalışınla,
yüreğimi kanatıp gittin,
kaktüs çiçeğim.
arşa çıkarırdı beni,
sana sarılıp,okşama dürtüsü,
beni sana tutsak eden bu sancıyla,
yüreğimde durmadan depreşen bu acıyı,
avuta,avuta suskunluğuma gömdüm.
sensiz geçen onca yıllara ah...
seninle kavuşmamız ölüm getirsedey,
felaketim olsada bu sevda,
genede arşa çıkarıyor beni,
sana kavuşacağım günün,
son sabahında,
sımsıkı sarılıp,öpme dürtüsü.
son bir kez de olsa,
birlikte düşlediğimiz ütopyamıza,
kanat açmak,
hiç uyanmadan düşlerimizden,
öğlece uyuya kalsak,
kaktüs çiçeğim.
sen üzülme,
boş ver sürdür sesizliğini,
şunu bilmeni isterim ki,
en kurak zamanlarında bile,
gizli,gizli toprağına akar,
beklerim yeşereceğın günü.
çıkabileceğın bütün yollara,
tohumlarım kendimi,
yüreğime bata,bata alsan da bu canımı,
kaktüs çiçeğim...

(İSTANBUL/2006)

Burhan Güler

Kasırğa yürekli

bana ne oldu böğle?
ben eskiden,
ne yağmur, ne fırtına,
dinlemezdim, hiç birini...
seni gördüğüm gün,
bir mum alevi gibi,
titredi her yanımda.
usulca bakakaldım,
başım ellerimin arasında,
öğlece seyre dalmıştım.
sen ise, güneşe hasret,
gün ışığı dökülüyordu yüzünden,
kuytusunda büyüyen gül misali, gülerdin.
saçlarında mini minacık papatyalar...
gözlerimi alıp götürürdün,
karanlıkta kalırdım bir an.
kimdin, neydin bir fikrim yoktu,
bir kere kapılıvermiştim güzeliğinin seyrine...
beynimin içinde kronikleşmiş bir ur gibi
alıp götürüyordun, beni benden.
yediğim yemekte, içtiğim suda,
tabağıma, bardağıma,
.....ve duvardaki halıya,
seni işliyordum.
en olmadık yerde,
aklımı karıştırırdın.
ne mümkün,
görmemek, hisetmemek seni...
incecik parmaklarında aşkla tüten,
bir cigara gibi,
okşamak ateşinle yüreğimi
bana ne oldu?
beni sana bu denli bağlayan ne?
ben ki eskiden,
ne yağmur dinlerdim, nede fırtına..
olsa, olsa kasırğa derim buna,
beni enkazımdan sarsıp, savuran.
kasırğa yürekli dostadır sitemim...

(istanbul/2002)

Burhan Güler

Koparılmadan Yaşamak

Koparılmadan yaşamayı amaçladım kendime,
Silinmeyen hayaller kurufta yaşamayı
Acılara boğulmadan,hiçe sayılmadan duygularım
Vurulmadan,hayatım kahpeliklere
Kahrolmadan,bahtıma öfkelenmeden
Bir şiir olsun isterdim hayatım.
İsterdim hayatım öylesine sevgiyle
Taşa,toprağa ve hatta yaprağa duygularımı dökmek
Yaralarımı azdıran zehire,panzehir olmak.
İnsanlığını unutup,yaşamını başta sayanlara karşı,
ayakta durmayı yeyledim kendime.

(Muş-varto-05 08 1994)

Burhan Güler

Ne Olur Gitme

gitme ne olur
gitme,gitme,gitme
yüregimden çıkıp gitme
sevdanı terk etme
beni yalnız bırakıp,gitme
zemheridir,kıştır
kardır,borandır
yolların kapalı,
hanem virandır
hava pusludur,kurt tur
düşmandır haindir
pusu kuran,
arkandan vurandır
alırlar seni benden
beni sensiz
beni hanesiz
beni kimsesiz,yetim bırakma
sevdanı terk etme
önümüz bahardır gitme
yine kardelendir,
kengerdir,şilandır
çoşkun,çoşkun akar şenlenir
Munzur dur,fırat tır
.....ve Murat tır,
Düzgün babadır
gitme,gitme,gitme
yüregim den çıkıp,
gitme...
hava dır pusludur,kurt tur
düşmandır haindir,puş tur,
arkadan vurandır
zemheridir,kıştır
kar ve boran dır
saklayamazlar seni
ne Munzur,nede Düzgün Baba
ne olur gitme.....

(istanbul/2006)

Burhan Güler

Onlar

onlar doğup büyüdükleri yerlerden,
koparılıp gelmişler,
sevenlerinden,sevdiklerinden ayrılıp gelmişler.
bir garip yolculuğa çıkmışlar,
nereye gittiklerini bilmeden.
onlar ki yalnızlıklarını,yoksulluklarını,
kuytularında saklamışlar,
.....ve sarmaşdolaştırlar.
bütün bu olumsuzluklara karşı,
tek istedikleri,
sınırların,kutuplaşmanın olmadığı,
bir dünya...
ve insanca bir yaşam,
tek hayalleri...

(istanbul/1994)

Burhan Güler

Özgürlük

bir dağın kendi içinde kaynayıp,
patlaması gibidir
okyanusun kıyıya vuran dalgasında gizlidir
bir gülün yeni açan goncasında,
bir Militanın ise, dağlara vuran sevdasında özgürlük
bir tutsağın, prangalarından sıyrılma çabasıdır

.....ve
anahtar deliğinden mapus damına,
sızan ışıkta saklıdır
bir çocuğun, gözlerindeki gülümsemedir,
özgürlük
Mem min, Zin ne olan sevdasıyla bilinir
Spartaküsün, köleliğe olan çılgılığında,
Pir sultanın, haksızlığa olmayan tahamüllüdür,
özgürlük
Zümrüt Ankanın,
kendisini külünden yaratma gücüdür
Promethus un, tanrılardan çaldığı ateştedir,
özgürlük
emperyalizme ve sümürüye karşı,
Deniz,Hseyin ve Yusufun,
dar ağacına giderken bile,
yuhalayıp meydan okumasıyla anlam bulur,
özgürlük
Nazım Hikmet tin Anadoluda,
bir çınarın altında yatma arzusuyla çoğalır,
.....ve
Ahmet Kayanın,
kürdüm diyebilme cesaretinde kendini bulur
işte, o zaman isyana dönüşür,
kendisini aşar,bayrak olur,
zafere tutulur ellerde...
Özgürlük.....

(istanbul/2006)

Burhan Güler

Sen Benden Gittikten Bu Yana

sen, benden gittikten bu yana,
yüzüm hiç gülmedi...
yüreğimi buzlar kapladı,
senin yerine, hiç kimseyi koyamadım.
birlikte gezdiğimiz dağlara,
bir daha uğramadım.
sensiz koklamadım,
kaç bahardır, kardelenleri...
sokağında bulduğumuz kent te,
çay içtiğimiz demlikten, bardaktan,
bana hediye ettiğin kitapları,
şiir yazdığım defterime, kalemime,
sensiz,
bir daha uğramadım,
içmedim, okumadım ve dokunmadım.
yani sen benden gittikten bu yana,
seninle yaşadığımız, paylaştığımız,
hiç bir şeyi ve hiç bir şeye,
dokunmadım, paylaşmadım.
yani sensiz,
ne yazım, kışım,
nede yediğim aşın,
tadını alamadım.
kendimi sende buluşumu sevmiştim,
birde gözlerindeki o ışıltıyı,
uzun siyah saçlarını,
buğday sarısı ellerini sevmiştim.
hiç mi umut yok?
çokmu, uzun sürer bu gidişin?
ben sensiz,
kafesteki bir kuş,
ağdaki balık kadar çaresizim.
bu sana kaçınıcı haykırışım...!
eğer bir daha dönmeyeceksen?
dönmeyişin, ebediyen ise,
senden son bir isteğim,
sensizliğe olan çaresizliğimde,
seninle yaşadığımız, paylaştığımız,
o güzel günlerin hatırına,
urganı geçirmiş iken boynuma,
son bir defa yüzünü göreyim,
ışık güzeli gözlerinle,
yüreğime son bir akışla,
soluğumu boğazımda,
ellerinle düğümle,
sensizlik sonum olsun.

(istanbul/2006)

Burhan Güler

Sen VE İstanbul

ben seni,
bu kentte sevdim.
bu kent,
seninle bir başka güzel.
bu kenttin,
görkemli minareleri,
kiliseleri ve sinegogları,
seninle bir başka güzelleşiyor.
senin yokluğunda,
bu kent sağır, sesiz.
sensiz bu kentte yaşam,
coğrafyasızlıktır...
bir atomun içindeki molleküllerin,
kendi içinde çelişip,
patlaması gibidir
senin yokluğunda,
bu kenttin sokakları,
soğuk ve çıkmaza tutar insanı,
bütün güzellikleri içine hapseder, umarsızca.
Aşka, sevdaya ve yaşama,
düşman eder adamı
bir seni sevmiştim,
birde bu kentti,
yani İstanbulu...
ikinizi aynı anda,
birbirinizdeyken sevdim.
sensiz bu kenttin,
ne sultan Ahmedi, Ayasofyası,
ne hisarı, boğazı,
nede kız kulesi.
ne Fatihin fethi,
nede Konstantin oluşu,
hepsi sensiz,
anlamını yitiriyor kendi içinde.
seninle bu kente olan sevdamız,
Memo Zin, Siyamed Xece yi,
bile kızkandıran,
sonsuz bir tutkuyu yadsıyan
bir ışık topu değilmiydi?
sen, ben ve İSTANBUL....

(İSTANBUL/20006)

Burhan Güler

Seyhan

on yedi Mayıs sabahının,
bir bahar serinliğinde,
yeni bir güne başlamanın,
heyacanıyla kalkmıştı üstüne.
yatağından, kalktığı gibi,
sol yanına,
daha önce hiç tatmadığı,
bir sancıyla, yığılmış yere
dişleri arasına sıkışıp kalan,
Anne, kelimesi boğazında düğümlemişti.
gövdesinden ayrılan bir dal gibi,
kolu kanadı kırılmıştı,
o acımasız soğukluk,
ayaklarından, yüreğine kadar,
sarmış bütün bedenini,
hesapsız ve zamansız bir ölümdü bu,
henüz yirmi ikisindeydi,
adı, Seyhan dı.
Seyhan ırmağı gibi,
akıcı bir yüreği vardı,
yüreği bu sefer onu yanıltmıştı,
halbuki o, yüreğini aşkla örselemişti,
sevdasını,
ak kağıtlara, kibrit çöpleriyle yazacak kadar.
şimdi ben,
ona olan hasretimi,
ona olan özlemimi,
ona olan dostluk borcumu,
aradan tam yedi yıl geçmesine ramen,
bir kaç satırda olsa,
duygularımı yazamamanın acısı içindeyim.
onun ölümüyle,
Ulusta büyük pastahane,
Kızılayda, kirvem barda,
dona kaldı bütün gülümseyişler,
ve ben..
bir ülkeye başkentlik yapan,
bu kent te,
lanet okudum,
bu kaçınıcı be?
bukaçınıcı ölüm?
sende hep hesapsız mı olur?
Ankara...

(istanbul/2006)

Burhan Güler

Sizsiniz

Kızıl ve esmer tenli çocuklar dı onlar
Kızıl alanlardan geçtiler
Buğdaylar sararırdı kızılıklarından.
Vietnamda,Kamboçyada,Filistinde
Kızıl ve esmer tenli çocukların,
Cepesinde buluştular.
Kızıl umutlar sundular
Alanlardan meydanlara
Sizsiniz biliyorum,
Kızılığınızla güneşi bile kıskandıran.
Ölüme giderken,
Yuhalayıp meydan okuyan.
Kızıl güneşin...
Kızıl ve esmer tenli çocukları
Sizsiniz biliyorum,
Sizsiniz...
Dünyadaki bütün yoksul ve çıplak çocukların
Dudaklarındaki çatlamış acılarını
Yüreklerinizle ve gözlerinizle ışınlayan
Siz değilmiydiniz?
Kızıl güneşin
Kızıl ve esmer tenli çocukları.

(istanbul/2001)

Burhan Güler

Sol Yanım

Sol yanım ağır,
Sol yanım yaralı,
Solumadan,
Solumdan vuruldum.
Mevsimlerden bahar dı,
Ankara, karşı yakada
Denizi, seyrettim
DENİZ, çarptı beni
DENİZ, lendim
DENİZ, soludu
Solumdan vuruldum
Sol yanım çok ağır
Sol yanım kanıyor
YUSUF ile HÜSEYİN
DENİZ, len gördüm
Deniz, masmaviydi, hırçındı
Aylardan, Mayıstı.
Solundan vuruyordu, Ankaraya
Masmavi hırçın dalgalarıyla,
Üsküdardan, Mezopotamyaya kadar,
Yeşile döndü bütün doğa.

(istanbul/2001)

Burhan Güler

Spartaküs

Sizki...
Spartaküs oldunuz,
Yoksulluğa olan çılgılıımızda.
Pirsultan kadar cesurdunuz,
Halkın,hakın ve emeğin kavgasında.
Yürüdünüz alanlara,meydanlara,
bıkmadan usanmadan.
Vurulduysanız da her defasında,
Hemde kahpece, sırtınızdan...
Yinede vazgeçmediniz sevdanızdan
Dahada çoğaldınız,
Parçalandınız yuzbinlere,milyonlara,
tohumlandınız.
Düştüğünüz her yerde filizlendiniz,
Çoğaldıkça korkuttunuz,
Gözü kanlı cellatları
Siz çoğaldıkça,onlar azaldı
Sizler için hazırladıkları organları,
Kendi boyunlarına geçirdiler kızgınlıklarından
Onlar öldürdükçe,
Sizler çoğaldınız.
Çaresiz kendilerini yok ettiler
Anladılarki PİRSULTANLAR,SPARTAKÜS,LER,
ölmez.
Dünya döndükçe,hep var olacaklar...

Burhan Güler

Vartom

kendi içinde yok edilmiş şehir,
kayıp ülkemsin,
hasretin içimde yanan bir kor gibi,
parçalanan yüreğimde bir çığlıksın sen.
yakılıp,yıkılmışsın,
yok sayılmışsın çoğu zaman.
elbet günü gelecek,
dağlarında yine çiçekler açacak,
çocukları cıvıl,cıvıl sesleriyle uyanacaksın.
öfkeni,
Murat ırmağınla,
berrak Hamurpet gölünle,
koğ tepesi,Göşkar babanla,
bu yakılıp,yıkılmışlığa kusacaksın,
hükmedeceksin.
kayıp ülkem,
Vartom,
bekle bizi...!

(istanbul/1995)

Burhan Güler

Yıllarca Kuşatıldınız

yıllarca kuşatıldınız,
taş duvarlar, tel örgülerle.
yakılıp yıkıldınız zaman,zaman
onca adaletsizliğin ortasında,
ölümle kucaklaştınız,baharındayken hayatın.
en yalnız olduğunuz zamanlarda bile,
özgürlük ezgileri eksik olmadı dilinizden.
hayal ettiğiniz dünya,
uzaklarda kalsada
var olmanın direnci içinde,
nice karanlıkları sıyırıp,
aydınlık yarınlar için, her biriniz,
birer meşale oldunuz önümüz sıra.
her şeye rağmen,
sevdanızı terk etmediniz.
sevgi,barış ve kardeşlik için,
siper oldunuz,bir an bile düşünmeden.
doğacak olan her yeni güne,
her yeni çocukların yüreğine,
birlikte yaşamanın imkansız olmadığını, imzaladınız...

(istanbul/1997)

Burhan Güler

Yüregimdeki Liman

bütün okyanusları gez,
bildik,bilmedik bütün kıyılara,
limanlara yanaş,sığın...
en korsan manevralarla,
yasaklı,yasaksız bütün suları yar,
ihlal et,
hatta,anarşist bayraklala donat direklerini,
kış pik ten,baş pike kadar.
eğer sığınacak,barınacak,
bir kıyı,liman bulamazsan,
bilmeni isterim ki,
sana bütün iskeleleri ve kıyısıyla,
sığınıp,barınacak bir limanın var,
yüregimin sularında...

(istanbul/2006)

Burhan Güler